

som det ærede Medlem anser for at være rigtigt og nødvendigt, men som maaske andre ikke anser for at være nødvendigt. Da det ærede Medlem talte, kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa en lille Episode fra den Tid, da jeg var Indenrigsminister. Der var Spørgsmaal om at godkende en Skattevedtægt; der var fra en Kommunalbestyrelses Flertal indstillet et Forslag til en ny Skattevedtægt, men saa fik jeg fra et Medlem af den paagældende Kommunalbestyrelse, der hørte til den socialdemokratiske Gruppe — for Resten i Forening med et Medlem af det radikale Parti i den paagældende Kommunalbestyrelse — en ved personlig Samtale meget indstændig rettet Henvendelse om endelig ikke at godkende den Vedtægt, men at foretage de og de Forandringer deri. Det er jo saadan en egen Form for kommunalt Selvstyre og en egen Tillid til kommunalt Selvstyre at sige, at naar blot Flertallet af Kommunalbestyrelsen vil det, som det ærede Medlem og hans Partifæller sætter Pris paa, er det rigtigt, og saa skal man selvfølgelig følge Flertallet af Kommunalbestyrelsen; men hvis Flertallet gaar til den anden Side, haaber man, at Ministeren vil gaa imod Flertallet. Saadan kan man ikke ræsonnere, man kan ikke sige: Der er et stort Flertal af Kommunalbestyrelser — paa Landet i hvert Fald —, der ikke har benyttet sig af Loven af 1902, og vi staaar med den fulde Tillid til Kommunalbestyrelsen — vel at mærke, vi staaar med den fulde Tillid paa Papiret og i vore Taler —, men vi kræver, at naar de ikke vil gøre netop det, som vi anser for det rigtige, skal Ministeren have Bemyndigelse til at tvinge dem til det mod deres Villie. Det er en Form for kommunalt Selvstyre og en Tillid til kommunalt Selvstyre, som jeg ikke synes særlig om.

Jeg skal saa vende tilbage til et Par Bemærkninger til det, som den højtærede Minister udtalte navnlig i Anledning af, hvad jeg har sagt om § 6 om Retten til at udskrive Skatter paa snart sagt alle mulige Grundlag. Den højtærede Minister tog eksempelvis nogle Kommuner i Aarhus Amt frem og oplyste, hvad Skatten paa fast Ejendom, derunder altsaa ogsaa Ejendomsskyld og Hartkornsskat, var, og hvad Formue- og Lejlighedsskatten var i de paagældende Kommuner. Ministeren nævnedes ikke, fra hvilket Aar de paagældende Oplysninger stammede, saa jeg har ikke kunnet undersøge disse Tal, men det har ogsaa mindre at sige; det er ikke Tallenes Rigtighed, jeg

vil bestride, det kunde ikke falde mig ind, jeg ved, at den ærede Minister skaffer sig sine Oplysninger fra paalidelig Kilde. Men baade efter, hvad jeg har kunnet undersøge, og ogsaa efter, hvad jeg har kunnet regne ud, siden jeg fik Fortrykket af Ministerens Tale — det er ikke ret mange Timer siden, den forelaa —, kan jeg se, at for de to Kommuner, som Ministeren særlig benyttede til Sammenligning: Vejby og Vithen-Haldum-Hadsten, er Ligningsforholdene saaledes, at man i Vejby kun har omtrent $\frac{1}{9}$ af Skattebeløbet paa fast Ejendom og næsten $\frac{2}{9}$ paa Formue og Lejlighed — jeg har set efter, at det af Amtsraadet er fastsat til at være $\frac{1}{5}$ og $\frac{4}{5}$ i Vejby, men de Tal, som Ministeren nævnedes, viser, at man kommer Forholdet nærmere ved at sige $\frac{1}{9}$ og $\frac{8}{9}$, men det lægger jeg nu ikke Vægt paa, det er ikke det, det kommer an paa —, medens det for Vithen-Haldum-Hadsten er $\frac{3}{5}$ paa fast Ejendom og kun $\frac{2}{5}$ paa Formue og Lejlighed. Ogsaa der er der dog en lille Afvigelse. Nu mener Ministeren, at netop dette viser, at der er al Grund til at give Kommunerne Bemyndigelse til at udskrive de fornødne yderligere Skatter paa et frit valgt Grundlag.

Jeg kan for Resten ikke se, at man kan argumentere paa Grundlag hverken af disse eller andre statistiske Oplysninger, som den højtærede Minister gjorde. Men jeg kan gerne holde mig til de to Kommuner og sige, at hvis man undersøger, hvad Statsformueskatten er for dem, kan man let forstaa, hvorfor man i de to Kommuners Kommunalbestyrelse har valgt netop dette Forhold mellem Ligningen paa Formue og Lejlighed og Ligningen paa fast Ejendom. Det viser sig nemlig efter den sidste Ansættelse til Statsformueskat, at Formueskatten i Vejby andrager ikke mindre end 8,437 Kr., men for Vithen-Haldum-Hadsten kun 2,034 Kr. Dette siger i Virkeligheden klart og tydeligt, hvorfor Kommunalbestyrelsen det ene Sted har valgt at tage $\frac{4}{5}$ eller næsten $\frac{3}{4}$ af Skatten paa Formue og Lejlighed, medens den anden Kommunalbestyrelse har taget $\frac{3}{5}$ paa fast Ejendom og kun $\frac{2}{5}$ paa Formue og Lejlighed.

Det, Ministeren vil, er altsaa ved Hjælp af Loven her at tvinge de paagældende Kommuner til forlods til Dækning af de her foreslaede ekstraordinære Udgifter at tage $\frac{1}{4}$ af Statsformueskattens Beløb, medens jeg har ment, der ingen Grund var til at sige til Kommunalbestyrelserne, at de forlods skal tage et saadant Beløb af Formueskatten. Dette vilde